

www.jollibread.com

© Del text: 2022, Àngel Burgas

© D'aquesta edició:

2021, Sanoma Infantil y Juvenil, SL i Grup Promotor, SL.

Jolibre és una marca registrada directament o indirectament per Grupo Santillana Educación Global, SLU, llicenciada a Sanoma Infantil y Juvenil, SL.

Carrer de les Ciències, 73 (Districte econòmic Plaça d'Europa)

08908 L'Hospitalet de Llobregat

Telèfon: 93 230 36 00

ISBN: 978-84-18650-14-7

Dipòsit legal: M-21858-2021

Printed in Spain – Imprès a Espanya

Primera edició: març de 2022

Directora de la col·lecció:

Maite Malagón

Editora executiva:

Yolanda Caja

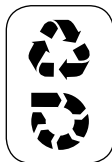
Direcció d'art:

José Crespo i Rosa Marín

Projecte gràfic:

Marisol del Burgo, Rubén Chumillas, Julia Ortega,

Álvaro Recuenco i Laura Ruiz

Les matèries primeres utilitzades en la fabricació d'aquest llibre són reciclables i compleixen àmpliament la normativa europea de sostenibilitat, economia circular i gestió energètica.

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Si en necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment, adreueu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org).

**BARCE
LONIA
ESCAPE ROOM**

ÀNGEL BURÇAS

jolibre

A la Miranda Soldevilla Cuartiella i als seus pares.

A la Mireia Vidal Peco i als seus fills.

A la Dolors Fernández Farré i als seus nets.

Dia 1

Ja no ens vèiem amb tanta freqüència com abans, en Guillem i jo.

11

Els col·legues inseparables en què ens havíem convertit a l'institut vam esdevenir, des que estudiàvem a la universitat, amics que es trobaven de tant en tant per posar-se al dia, passar una nit de festa i conèixer els nous companys de viatge. La nostra relació antiga, la d'aquells que van arribar a sortir junts, si més no uns mesos, havia deixat de ser estreta. És llei de vida, com diu tothom, i nosaltres ho podíem confirmar.

Feia un any i mig que en Guillem sortia amb la Mireia. Em queia bé, però cada tarda que ens trobàvem i ella venia, no deixava de preguntar-me com podia ser que la Mireia no complís cap ni una de les condicions que, a l'època de l'institut, el meu amic deia valorar i buscar en una noia. No era alta, no era morena, no tenia pit. No tenia sentit de l'humor, no gaudia de la natura, no tenia facilitat pels idiomes. No era de poble, no venia d'una família nombrosa, no tenia esperit aventurer. Jo les acomplia gairebé totes (tret de la família nombrosa). A més a més,

la Mireia era molt gelosa, actitud que en Guillem d'abans no suportava i que jo endevinava en ella cada vegada que assistia a les nostres trobades (potser venia per això: perquè en Guillem i jo no estiguéssim sols). La Mireia era, o això em semblava a mi, la personificació de totes les coses que, uns anys abans, en Guillem detestava en les noies.

12 L'ésser humà viu en un estat de transformació constant. Això ho deia el nostre *profe* de filosofia. «De transformació interior i intrínseca», afegia, per apaivagar els retrets d'alumnes que li deien que una pedra també canvia (de forma, de color, de pes). «El mineral canvia per efectes de l'exterior, no de si mateix», insistia el *profe*. Cada dia que passa li dono més la raó. La meva amistat amb en Guillem no s'escapa d'aquesta norma, i tot i saber que hi ha aspectes en la nostra relació que no es trencaran mai, n'hi ha d'altres que canviaran, adquiriran nous matisos, deixaran de ser immutables i es transformaran al mateix ritme que ho fan les nostres vides d'adult acabades d'estrenar.

Havia estat ell, en Guillem, qui m'havia parlat per primer cop dels *escape room* uns anys enrere. Aleshores m'havia anunciat que un nou mitjà d'entreteniment proliferava a Barcelona com ho feia en moltes altres ciutats.

—Els *escape room* són una passada, tia! Beneït el paio o la paia que s'ho va inventar! I com pot ser que no n'hagis sentit a parlar? En quin món vius?

Vet aquí un aspecte que en Guillem i jo no comparim des que ens vam conèixer a primer d'ESO. El meu amiguet d'aleshores se sentia fascinat per tot allò que

era fantasiós i artificial. A mi, la fantasia, en general, em podia convèncer, però l'artificialitat no. Mai. Recordo la gran decepció quan vaig trepitjar, per primer i darrer cop a la vida, Port Aventura. Hi vam anar amb els pares i l'avi. Feia anys que s'havia inaugurat i, segons els adults, m'havia de resultar fascinant. Hi havia moltes i molt bones atraccions, en això hi vaig estar d'acord. Però de debò pretenien fer-me creure que érem a la Polinèsia, al Far West, o a la Xina enmig d'aquell decorat de cartró pedra? Qui s'ho podia empassar, tot allò? No senyors, provava d'explicar a la família, que estava evidentment decebuda amb la meva reacció: tot era fals! Tot era de mentida! Tot ho acabaven de construir de pressa i corrent! No érem a Amèrica, ni la del Nord ni la del Sud, els deia, sinó a 120 quilòmetres de Barcelona! A Vila-seca/Salou, a la comarca del Tarragonès!

13

Després d'allò, els pares van sospesar la idea d'anular el viatge sorpresa que volien fer a l'estiu per anar a Eurodisney.

—Ens costarà un dineral, reina, i si no t'ha de fer gràcia... Ens ho podríem estalviar!

I s'ho van estalviar amb la meva conformitat.

—I el teatre? No t'agrada quan hi hem anat? O quan hi vas amb l'escola?

Amb el teatre i els pessebres vivents no em passava el mateix que, per exemple, amb el Carnestoltes i el Halloween, que els odiava i menyspreava profundament. L'explicació devia tenir a veure amb el fet de poder-me emocionar amb aquella mentida, amb aquella false-

dat. No era de debò, ok. Tots els actors fingien, ok. Allò que explicaven no estava passant en realitat, també ok. Però un cop superades les traves de l'inici («no em crec res», «tot és un decorat», etc.), si l'acció, les escenes, la trama o l'actuació m'atrapaven, arribava un punt en què acceptava que estava presenciant una invenció, una ficció, una representació de la realitat igual que succeïa quan llegia, anava al cinema o mirava una pintura en un museu. Aleshores hi podia entrar i convertir-me en espectadora. El paper d'«espectadora» el respectava (com el de lectora) però mai no em podia convertir en una «actriu» d'aquella simulació, cosa que sí t'exigia el Carnestoltes o el Halloween, activitats que, per la seva pròpia concepció, t'obligaven a comportar-te com una zombi, un dràcula, un policia o una aborigen australiana per passar-t'ho bé.

—Algun dia haurem de fer una partida d'*escape room*, Berta —va suggerir en Guillem—. Vull que ho visquis, per molts prejudicis que tinguis!

El que m'havia explicat en Guillem a l'institut no em va engrescar gens ni mica. De fet, em va semblar una bestia, una poca-soltada i una enganyifa amb totes les de la llei. Hauríem de ser un grup de quatre o cinc persones i dirigir-nos a una adreça. Després de pagar uns quinze euros per cap, algú ens introduïa en un habitatge i ens plantejava un repte: s'havien de resoldre enigmes i aconseguir la clau per sortir d'aquell habitatge desconegut en seixanta minuts. Aquest era l'objectiu.

—I què hi guanyes? —li vaig preguntar.

—Guanyar? Res! Guanyes superar el repte de sortir-ne i passar una bona estona!

Em vaig quedar sense saber què dir.

—Què guanyes quan pagues per veure una *pel·li* al cine? —va contraatacar en Guillem—. Què guanyes quan pagues per veure una obra de teatre? Què dimonis guanyes quan surts de veure un partit al Camp Nou? Doncs hauràs guanyat uns minuts d'entreteniment, de felicitat...

—Ok. Tot això si t'ho passes bé i si t'entretens. Però, i en el meu cas? Què hi guanyo jo, que odio aquests muntatges falsos?

—Ets una tia estranya... —es va lamentar en Guillem.

La idea de la partida va sorgir, anys després, durant la darrera tarda amb en Guillem i la Mireia per fer unes cerveses.

—El cas és que en volem fer una el dia del meu aniversari —va explicar la Mireia—. Volem celebrar-ho d'aquesta manera. I ens agradaria que vinguessis.

—I per què no anem a sopar o a fer unes copes?

—Perquè volem fer alguna cosa especial, Berta! —va alçar la veu en Guillem—. La Mireia ha tingut la idea de l'*escape room* i no em dona la gana que una tia com tu li trenqui la il·lusió i la desanimi! I si no vols venir em sabrà greu, però què hi farem, m'entens? Anem a divertir-nos i a celebrar el seu aniversari! Si no et venen de gust aquestes dues coses, millor que et quedis a casa!

Em va semblar una estratègia de xantatge emocional per part seva. I no vaig poder dir que no.

No coneixia els dos amics de la Mireia que ens acompanyarien en la partida. Vam quedar tots cinc a la sortida del metro Diagonal a tres quarts de quatre de la tarda: l'adreça a la qual ens dirigíem quedava a la vora del metro. El noi es deia Sergi i la noia, Clara. Ell era un company seu de la facultat i ella, una amiga de tota la vida. Ell es va declarar fan dels *escape room* i ella, com jo, no n'havia fet mai cap.

—M'ha jurat la Mireia que no és dels de por...

16

—De por? Què vol dir «dels de por»? —vaig preguntar.

—N'hi ha que funcionen com el passatge del terror. Et claven ensurts i tota la pesca...

«Només em faltava això», vaig pensar. La Mireia de seguida va precisar que no era de por, sinó d'enigmes. Que uns amics seus l'havien fet el mes passat i que en van sortir encantats.

Tot i no compartir ni de bon tros la il·lusió que evidenciaven en Guillem i els seus amics, el passeig des de la parada de metro fins al local va ser prou agradable. Fins i tot, escoltant-los, em van venir ganes de viure l'experiència. La Mireia em va informar que ens farien deixar la bossa de mà a l'entrada.

—Com és això?

—Ho fan perquè no colis res dins que pugui ajudar-te en les proves.

Em va semblar un abús. I qui vigilaria la bossa? On la guardarien? Com que no me'n refiava ni un pèl, dissimuladament vaig treure el moneder petit de la bossa, hi vaig

afegir el DNI i la targeta de la Caixa i m'ho vaig entaforar a la butxaca dels texans.

El local estava ubicat als baixos d'un edifici força vell al carrer Martínez de la Rosa. Un aparador de vidre permetia veure'n l'interior, que tenia aspecte de despatx, presidit per un gran cartell en blanc i negre que mostrava una ciutat en construcció. «Barcelona 1929» havien escrit damunt de la imatge amb lletres vermelles. Davant de la taula hi havia un paio vestit i pentinat com ho devien fer els habitants de Barcelona al primer quart del segle XX.

Vam entrar i l'home es va alçar de la cadira. Ens va saludar encaixant-nos les mans de forma protocol·lària i ens va demanar si érem la colla d'en Guillem Soler. Ens va donar la benvinguda al despatx d'arquitectes *Vendrell and Company* i, abans de res, tot consultant la pantalla d'un ordinador portàtil, ens va informar, educadament, que hi havia una irregularitat que es podia solucionar sobre el pagament de la reserva: vam entendre que no havien rebut el comprovant de la transferència que en Guillem havia fet. El meu amic va aprofitar per informar-nos que ell ens convidava al joc i que era el seu regal d'aniversari per a la Mireia. L'actor disfressat va dir que no hi havia d'haver cap problema i que faria les comprovacions pertinents mentre jugàvem a l'hora reservada; que després tenia altres grups. En Guillem va insistir que havia fet les gestions del pagament tal com especificava la web, i l'home, al seu torn, va dir que ell s'encarregaria de confirmar-ho i que, en qualsevol cas, sempre seriem a temps

de pagar a la sortida. Vam agrair el gest al nostre amic i vam felicitar un cop més la destinatària del generós regal abans de disposar-nos a escoltar el que ens havia de dir l'home disfressat.

18 —Em presento. El meu nom és Jofre Ràfols, i seré el seu conductor en la tasca per a la qual han estat convidats. Els demanaré que deixin dins de la capsa —i va mostrar-nos una mena de cofre del tresor folrat per dins amb vellut negre— aquests aparells estranys que duen al damunt i que, segons m'han informat els habitants de la Barcelona actual, vostès anomenen «mòbils». No n'hi havia pas, de mòbils, a l'època de l'eminent arquitecte Ramon Vendrell i Torrassa!

No em vaig poder estar de moure una mica el cap en senyal de desaprovació. Què dimonis significava aquella pantomima? Es pensava que ens havíem d'empassar aquella burda representació d'aficionats? Cap dels meus companys va fer un mínim gest de disconformitat i, un per un, van anar dipositants els telèfons al cofre. Jo els vaig imitar, és clar, però vaig preguntar abans si hi hauria algú vigilant els mòbils mentre durava el joc.

—No ha de patir per res, senyoreta. Mentre vostès investiguen —va dir, sempre en un to fals de teatre *amateur*—, jo seré el custodi de les seves pertinences. Jo me'n faig responsable! Els els fem deixar perquè ens han dit que aquests artefactes moderns disposen de la capacitat de trobar informació en una cosa anomenada «xarxa», i aquesta informació resulta prohibida durant la tasca detectivesca que vostès realitzaran aquí. També

els obligarem a deixar bosses de mà i altres objectes en aquest armariet que tinc darrere meu.

Podia començar l'experiència d'una manera més *cutre* i absurda? En fi.

—Passin, passin —ens va convidar a entrar l'home, que vestia pantalons i americana d'època, duia els cabells ben clenxinats amb fixador i un monocle damunt l'ull dret lligat a la butxaca de l'americana a través d'una cadeneteta platejada—. Això que veuran és el despatx d'arquitectes *Vendrell and Co*, fundat a la ciutat de Barcelona l'any 1905.

19

Vam accedir a l'interior del local, ambientat com un ampli obrador amb mobles vells de fusta fosca i tres grans taules de dibuix antigues. Damunt de les taules, més o menys desordenats, s'hi exposaven antics plànols de paper esgrogueït de mida A2 que contenien projectes arquitectònics.

—Si em fan el favor de seure aquí —i ens va indicar amb el braç un sofà tronat de tres places i dues butaques orelleres a joc—, els faré cinc cèntims de la malaurada història de l'excels Ramon Vendrell i els anunciaré la missió per a la qual han estat avui convocats.

Els meus companys de joc somreien i van simular parlar atenció al relat que l'home ens va explicar. Jo em vaig perdre els prolegòmens, ocupada com estava a observar la decoració de l'espai que ens acollia. Vaig haver de reconèixer que s'ho havien *currat* força. Era com si haguessin comptat amb l'assessorament d'un director artístic com els que tenen els productors de pel·lícules d'època,

la feina dels quals és fer versemblant l'ambientació d'un plató. El mobiliari, per exemple, s'adeia al que devia existir a les cases de 1929. Hi havia una taula braser, una calaixera, i els tamborets que presidien les taules no eren com els actuals, sinó que tenien una estructura senzilla i rudimentària. Havien unificat la part tèxtil de la decoració fent servir el mateix estampat per al cortinatge que penjava per damunt del que simulava ser una balconada (que no existia, és clar, perquè es trobava al pany de paret pel qual acabàvem d'entrar, a la planta baixa, i allí, evidentment, no hi podia haver cap balcó) i per a la tela que cobria la taula braser. També havien utilitzat el mateix estampat per a les cortinetes que cobrien part de l'armari rebost que hi havia en una cantonada. El terra era de rajola hidràulica decorada amb dibuix en blanc i negre, com el que encara tenen moltes cases que no s'han sotmès a la dictadura del parquet, i destacaven estris de fusta com ara cartabons i escaires de diferents mides i un moble amb separadors que devia fer-se servir per emmagatzemar els plànols enrotllats.

De lluny anava escoltant la llauna que explicava aquell actor, la missió del qual era situar-nos a la Barcelona de 1927, quan es començava a preparar la gran Exposició Universal del 29 en la qual l'anomenat Ramon Vendrell hauria d'haver tingut un paper cabdal.

—A l'estudi d'arquitectes *Vendrell and Co* se li va encarregar el disseny d'un pavelló que havia de ser espectacular i innovador. Un pavelló, senyors i senyores, que hauria de competir amb aquell que estaven ideant els

alemanys i que, de fet, va ser la gran estrella de l'exposició. Em refereixo al de Mies van der Rohe, imagino que sabran de qui els parlo, i que, com també imagino que sabran, es va reconstruir fil per randa al final de la dècada dels vuitanta del segle XX i que encara avui es pot visitar al costat de les fonts de Montjuïc. Bé, doncs l'encàrrec que van rebre *Vendrell and Co* havia de ser tan o més trencador que el dels alemanys. I fet aquí! A casa nostra! Però —i aquí el nostre guia va fer un silenci dramàtic mentre passejava els ulls per cadascun de nosaltres— l'obra no es va poder realitzar... I per què?, es preguntaran vostès. Doncs perquè algú tenia interès que el projecte català no veiés la llum. Qui tenia aquest interès?, es tornaran a preguntar vostès. Doncs molta gent... sense descartar els nazis.

21

Vaig obrir els ulls com dues taronges. Què dimonis s'empatollava aquell tio? Els nazis? Els nazis que encara no havien arribat al poder? Els nazis que, posteriorment, van obligar a exiliar-se Mies van der Rohe als Estats Units? On dimonis volia anar a parar? Segons el paio, els conflictes d'interessos en una Europa convulsa abans de la Segona Guerra Mundial (el 1927 faltaven més de deu anys perquè es produís, però vaja) van provocar que es desfermés una batalla insòlita per evitar que el pavelló de Vendrell es construís i fes ombra al pavelló alemany. Una singular i fosquíssima trama internacional, combinada amb una lluita pel poder a la Barcelona de l'època, va acabar amb l'assassinat de Ramon Vendrell i la sotstracció dels plànols del pavelló que havia ideat.

—Assassinat? —no em vaig poder estar de preguntar en veu alta.

En Guillem em va llançar una mirada ferotge i la Mi-reia es va posar l'índex damunt dels llavis per indicar-me que callés i no interrompés la història.

—Mai no van trobar el cos de l'eminent arquitecte —semblava lamentar-se l'home, que s'havia tret el mo-nocle i simulava netejar-lo amb un mocador de fil—, ni els plànols del que hauria estat la joia de l'arquitectura barcelonina de l'època. Ara bé, i aquí comença la seva missió, senyors i senyores, totes les pistes apunten que aquest tresor no va sortir mai d'aquest despatx. O bé el mateix arquitecte, quan es va veure en perill de mort, els va amagar, o bé ho van fer els seus assassins pensant que més endavant els recuperarien. Però el cas és que es rumoreja que els plànols o bé són aquí o bé enterrats en algun clot a Montjuïc.

L'home es va posar dempeus de cop i ens va obligar a imitar-lo.

—Aquí comença la seva missió, senyors meus. Tro-bar els plànols del pavelló d'en Vendrell. Tenen seixanta minuts per fer-ho. Altres intrèpids investigadors ho han provat abans, però ningú se n'ha sortit. Tenen seixanta minuts per esbrinar si són aquí o trobar una pista que indiqui que, definitivament, Vendrell els va enterrar a la muntanya de Montjuïc. Jo ara els donaré un document amb les poques pistes que tenim sobre la possible ubi-cació dels plànols dins d'aquesta finca. Els hauran de buscar aquí, a l'estudi, i també poden accedir al pis de

dalt, que era l'habitatge particular del senyor Vendrell i la seva família. Si en seixanta minuts aconseguïen resoldre el cas, hauran contribuït de manera noble a rescatar la figura de l'arquitecte més important de la Barcelona d'ahir, i tot el món de l'art i l'arquitectura els estarà eternament agraït.

En Guillem, la Mireia i en Sergi ja es fregaven les mans d'impaciència, conscients que tant la Clara com jo seríem meres comparses en aquell joc de pistes. El guia ens va donar un paperot esgrogueït a cadascú on es podia llegir, escrit a mà i simulant lletra antiga, el llegat que l'arquitecte Vendrell havia deixat sobre la seva taula de l'estudi i que ens havia de dur, si l'analitzàvem bé, a trobar allò que buscàvem.

—Seixanta minuts, recordin. Ni un minut més. Seré fora pel que puguin necessitar, però recordin que es tracta de fer-ho vostès sols, sense l'ajuda de ningú. Els desitjo tota la sort del món —va dir abans de saludar-nos amb una reverència i sortir per la porta per on havíem entrat.

Els meus companys van llegir de seguida el missatge de l'arquitecte, que començava amb una frase misteriosa: «El meu mestre em guiarà. La seva família m'indicarà quins passos he de seguir».

Mentre jo insistia a preguntar-los quina mena de relació podia haver-hi entre els nazis i un arquitecte català, la Mireia i en Sergi, sobretot, no paraven de llegir la frase i de buscar-hi significats ocults.

—El meu mestre? Ha de ser un arquitecte, per força. Un arquitecte que en Vendrell devia conèixer. Potser hi

tenia amistat personal, perquè parla de la seva família...
Ens hem de posar les piles ja!

—Quins arquitectes famosos hi devia haver a Barcelona? Puig i Cadafalch i tots aquells són del seu temps? Ostres, en història vaig una mica perduda...

—Vaig a inspeccionar el pis de dalt —va proposar en Guillem.

24 La Clara i jo, ignorades per complet, vam decidir seguir-lo. El pis de dalt, on s'accedia per una escala de fusta, constava de tres habitacions, un lavabo minúscul i un passadís recobert de prestatges amb llibres. Una de les habitacions era de matrimoni. Estava ben decorada, també amb mobles antics i fins i tot un rentamans i un galant de nit, que servia per desar la roba que es posarien l'endemà sense que s'arrugués. A la segona habitació hi havia dos llitets de nens i un munt de joguines antigues dins d'un bagul de fusta. La tercera devia fer la funció de vestidor, perquè només hi havia un armari ple de roba vella que ben segur havien comprat als Encants per un o dos euros.

—I no hi ha cuina? On es feien el dinar? —em va preguntar la Clara.

—No t'hi capfiquis. Tot això és teatre... —li vaig recordar.

Al final del passadís dels llibres hi havia una altra porta, però no es podia obrir. La Clara es va fixar que hi havia un pany.

—Doncs vet aquí el misteri. Les pistes ens duren a la clau que obre aquesta porta, i dins hi trobarem els plànols —va anunciar en Guillem.

—O el cadàver —va fer ella.

Del pis de sota ens va arribar el crit de la Mireia.

—Baixeu! Ja ho tenim!

Vam baixar les escales darrere d'en Guillem. La Mireia i en Sergi tenien un llibre obert a les mans.

—Hem pensat en Gaudí. La família es podia referir a la Sagrada Família, el seu edifici més emblemàtic. En Sergi ha tingut la idea de buscar algun llibre sobre Gaudí, i l'hem torbat aquí, mig camuflat per aquests paperots. Hem anat de seguida a les pàgines de la Sagrada Família, i vet aquí el que hem trobat!

25

La Mireia ens allargava un sobre que en Guillem va obrir de seguida. Contenia un nou missatge escrit amb lletra antiga. «La llum em guia a través dels teus ulls», hi posava.

—Els ulls? Els ulls de qui?

—Els ulls d'en Gaudí?

—Els ulls d'algú que mira... Qui ens mira?

En Sergi va donar un cop d'ull a l'estudi.

—Hi ha molt retrats a les parets... Quadres i fotos de persones. Hem de buscar darrere de totes les imatges. Som-hi!

Mentre els tres experts s'enfilaven com podien i despenjaven els retrats emmarcats, la Clara i jo vam tornar a pujar al pis superior per comprovar si n'hi havia més. Mentre ella recorria les habitacions, jo em vaig ocupar del passadís dels llibres. Hi havia algunes fotos antigues emmarcades en porta-retrats, però no hi vaig trobar res al darrere.

—Trec les fotos dels marcs? —vaig preguntar a crits. Però ningú no em va contestar. Vaig decidir que em feia molta mandra treure foto per foto si després les havia de tornar a muntar.

Al costat d'una de les fotos hi havia un petit cofre de fusta de la mida d'una capsa de llumins de cuina. En obrir-lo, distreta, vaig descobrir que dins hi havia una clau. Vaig estar a punt d'anunciar la meva troballa, però no ho vaig fer. La meva pròpia inseguretats en el joc i el fet de no saber si m'estava saltant les fases que els altres pretenien superar, van fer desdir-me'n. I si, com havia suggerit en Guillem, els plànols eren darrere la porta tancada i jo acabava de trobar la clau que l'obria? I si allò suposava la solució de l'enigma?... No, no podia ser tan senzill... És clar que tot era molt bàsic i simple... Gaudí, la Sagrada Família... i els nazis! Mare meva, quina poca imaginació...

—Has trobat res? —va preguntar la Clara al meu darrere.

Amb un gest instintiu, em vaig posar la clau a la butxaca dels texans.

—No, no. I tu?

—Ep, baixeu! Segon enigma resolt! —va cridar des del pis de baix la veu eufòrica d'en Guillem.

Havien trobat un tercer sobre enganxat darrere d'un dels retrats emmarcats de l'estudi. En Guillem va estripar el sobre amb desfici.

—Ostres, merda! Com aneu de mates?

La tercera pista tenia forma d'equació. En Sergi va dir que era física, no mates. Tots quatre van seure al sofà i s'interrompien els uns als altres, desesperats.

—És alguna fórmula de la velocitat. Aquesta *V* és velocitat, n'estic segur —insistia en Sergi.

Cada cop em sentia més al marge de la situació que els altres, si més no els tres engrescats, vivien intensament. Em vaig quedar dreta sense saber què fer, però sense treure'm del cap la clau que duia a la butxaca. Quin cop d'efecte seria pujar, posar la clau al pany i comprovar que havia resolt el misteri saltant-me un munt de passes!

—Puja a la biblioteca del passadís, Berta —em va ordenar en Guillem—. Busca si hi ha llibres de física, o de mates o què sé jo. Fes alguna cosa, va!

La Clara em va compadir amb una ganyota, però no va fer el gest d'alçar-se i acompanyar-me al pis de dalt. Els vaig deixar reunits en aquell conciliàbul d'experts i vaig pujar les escales.

Buscar un llibre enmig d'aquell munt de llibres? Per què, si disposàvem de la clau? No en vaig tenir cap dubte: havia de provar-ho.